

Arrest

nr. 248 393 van 28 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Libische nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 27 september 2018 samen met hun minderjarige kinderen toe op het Belgische grondgebied en dienden op 2 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 26 november 2019 beslissingen waarbij de in punt 1.1 vermelde verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk werden verklaard. Verzoekers werden hiervan op 3 december 2019 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Sirte, Libië, waar u geboren en getogen bent. U woonde respectievelijk in Sirte, Benghazi, Tripoli en Hawara. In Libië was u in 2000 afgestudeerd in chemie en nadien ging u in Spanje studeren voor een bijkomende master in internationale betrekkingen, een diploma dat u in 2009 behaalde. In Libië heeft u verschillende jobs gehad, waaronder in een elektriciteitsbedrijf en bij het Ministerie van Onderwijs. Uw laatste job was politiek expert en lid bij het algemeen volkscomité voor buitenlandse communicatie en internationale betrekkingen. U bent gehuwd met S.(...) M.(...) Y.(...) I.(...) (CG (...)) en OV (...)) en heeft vier kinderen: Y.(...), H.(...), Y.(...) en H.(...). Zowel uw echtgenote als kinderen verblijven samen met u in België en hebben hier eveneens een verzoek om internationale bescherming ingediend.

In 2011 waren er in Libië opstanden uitgebroken en had u het gevoel dat het regime van Qadhafi uiteindelijk zou vallen. U bekleedde zelf een hoge functie binnen het regime van Qadhafi en had schrik dat er gevolgen zouden zijn voor de mensen die verbonden waren aan het regime, waardoor u besloten had Libië preventief te verlaten. Op 6 augustus 2011 verliet u Libië en reisde u op legale wijze met de auto naar Tunesië. Omwille van uw studies beschikte u nog steeds over een Spaanse verblijfsvergunning, waardoor u vervolgens met het vliegtuig van Tunesië naar Spanje doorreisde. In 2013 verliep uw Spaanse verblijfsvergunning, waarna u tevergeefs probeerde een andere verblijfsvergunning te bekomen. Na 2013 beschikte u niet meer over een Spaanse verblijfsvergunning en kreeg u ook geen enkele vorm van financiële ondersteuning, waardoor uw situatie vanaf 2015 heel moeilijk begon te worden. Omdat u de situatie niet meer aankon en nood had aan financiële ondersteuning besloot u in oktober 2015 uiteindelijk in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Rond april 2017 werd u vervolgens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U kende echter de moeilijkste periode van uw leven in Spanje en had geen toekomst in het land. Hoewel u verschillende diploma's hebt, u meerdere cursussen gevolgd had en u klaar was voor de arbeidsmarkt, slaagde u er niet in om in Spanje werk te vinden. Daarenboven kreeg u er slechts een beperkte huisvestingshulp en financiële ondersteuning. Hiernaast kregen u, uw echtgenote en uw kinderen in Spanje ook geen adequate medische behandeling. Ook heerst er in Spanje islamofobie en werd u er racistisch behandeld. Omwille van Franco en andere historische problemen was er een ondergrondse haat tegen Marokkanen en Arabieren, hetgeen één van de redenen was waarom u geen werk vond en waardoor er overal racisme is. Daarenboven was u gechoqueerd over hoe de Spaanse politie en bevolking omgegaan waren met de Catalaanse kwestie en wou u niet dat uw kinderen in zo'n land zouden opgroeien. U zou na de val van het regime van Qadhafi door de Libische staat gevraagd zijn om alle Libische belangen terug te geven en zou de Libische Minister van Buitenlandse Zaken in 2018 ook gevraagd hebben om mensen in het buitenland op te volgen. Begin 2018 begon u plots personen te zien die aan uw woning rondhingen, waardoor u dit meteen aan Libië linkte en u uit angst de hele tijd thuis bleef.

Omwille van bovenstaande redenen besloot u Spanje uiteindelijk op 27 september 2018 te verlaten. U reisde met het vliegtuig naar België, waar u dezelfde dag nog aankwam en waar u op 2 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten voor: uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote, een identificatiebadge van het comité, identificatiebadges van uw werk, een onderwijsattest van uw dochter, verschillende medische attesten van u en uw familieleden, uw notities voor het persoonlijk onderhoud, een ontvangstbewijs van Western Union, verschillende Spaanse medische attesten, de Spaanse verblijfsvergunningen van u en uw echtgenote, de Spaanse reisdocumenten van u en uw echtgenote en verschillende documenten betreffende uw verblijf in Spanje. Eveneens legt u een kopie voor van volgende documenten: de identificatiebadge van uw alumnivereniging, een brief van het studentencomité, uw Spaans cv, uw diploma, een brief met betrekking tot uw werk, een brief met betrekking tot uw samenwerking met Spanje en verschillende documenten betreffende uw verblijf in Spanje.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de door u voorgelegde medische attesten blijkt immers dat u momenteel psychische problemen zou hebben en u ook verschillende fysieke klachten zou hebben. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS, zo werd er ruimte gelaten om hierover te praten, om eventuele opmerkingen te geven of vragen te stellen en werd gevraagd of u zich tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS goed genoeg voelde, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS I, p. 3-4 en 10 en CGVS III, p. 3 en 6). Verder maakten noch u noch uw advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u in april 2017 de subsidiaire beschermingsstatus hebt verkregen in Spanje (CGVS I, p. 14).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u in eerste instantie gelden dat u in Spanje racistisch behandeld werd en u gechoqueerd was over hoe de Spaanse autoriteiten en bevolking omgegaan waren met de Catalaanse kwestie (CGVS I, p. 17 en CGVS III, p. 5). De door u aangehaalde elementen zijn 'an sich' echter onvoldoende zwaarwichtig om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Wat betreft uw bewering dat u vermoedt dat u in Spanje gevolgd werd door gezanten van de Libische overheid dient te worden opgemerkt dat dit weinig meer is dan een blote bewering die u verder op geen enkele wijze kan staven en/of concretiseren (CGVS I, p. 17).

In tweede instantie beroept u zich op de slechte levensomstandigheden in Spanje. U haalt hierbij aan dat u in Spanje geen werk kon vinden, u slechts beperkte huisvestingshulp en financiële ondersteuning kreeg en u en uw familie er geen adequate medische behandeling kregen (CGVS I, p. 14-17 en CGVS III, p. 5).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft de door u aangehaalde levensomstandigheden en problemen die u ondervonden zou hebben op het vlak van huisvesting, financiële ondersteuning en medische zorgen, dient het CGVS vooreerst op te merken dat dit louter problemen van socio-economische aard zijn. U geeft bovendien aan dat de periode tussen april à mei 2015 en oktober 2015 de moeilijkste periode was aangezien niemand u toen ondersteunde, u geen elektriciteit had en u uw woning diende te verwarmen met hout (CGVS I, p. 14). Er dient hier echter bij opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming pas in oktober 2015 had ingediend en u in de door u aangehaalde periode illegaal in Spanje verbleef, waardoor het niet abnormaal was dat u geen ondersteuning kreeg. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de Spaanse autoriteiten in de mate van het mogelijke tegemoet komen aan de noden van verzoekers om internationale bescherming en personen die internationale bescherming genieten. Vooreerst kan vastgesteld worden dat u en uw familie na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming financiële ondersteuning kregen van de Spaanse autoriteiten en jullie ook geholpen werden bij het vinden van huisvesting. Zo ontving u maandelijks een financiële ondersteuning van €700 en kreeg u daarbovenop ook nog een tegemoetkoming van €500 voor de huur van uw woning. Hoewel deze financiële ondersteuning vanaf februari 2018 beperkt werd tot €700, blijkt desalniettemin dat u ook na het ontvangen van uw subsidiaire beschermingsstatus in april 2017 een financiële tegemoetkoming bleef ontvangen (CGVS I, p. 15, CGVS III, p. 4 en CGVS S.(...) M.(...) Y.(...) I.(...), p. 8-9). Dat u, die internationale bescherming geniet, vanaf februari 2018 geen recht meer had op gratis huisvesting en zelf diende in te staan voor de kosten hiervan, is bovendien niet abnormaal.

Hoewel u en uw echtgenote voorts nog aanhaalden dat jullie in Spanje zelf dienden in te staan voor het aanschaffen van studiemateriaal van uw kinderen, blijkt uit jullie verklaringen echter evenzeer dat uw kinderen in Spanje wel degelijk toegang hadden tot gratis onderwijs (CGVS I, p. 19 en CGVS S.(...) M.(...) Y.(...) I.(...), p. 5). Hiernaast haalt u ook aan dat u in Spanje geen werk kon vinden (CGVS I, p. 15-16 en CGVS III, p. 4). Dat u in het economische klimaat van Spanje niet meteen werk kon vinden is echter weinig verbazingwekkend, eens te meer daar het algemeen geweten is dat het voor 45-plussers moeilijker is om aan werk te geraken. Desalniettemin toont dit geenszins aan dat u in Spanje geen toegang had tot de arbeidsmarkt. Daarenboven dient hier bij opgemerkt te worden dat u gratis, op kosten van de Spaanse autoriteiten, bijkomende opleidingen kon volgen om uw kansen op de arbeidsmarkt te vergroten (CGVS III, p. 4).

Verder halen u en uw echtgenote nog aan dat jullie in Spanje geen adequate medische zorgen kregen. Hoewel jullie in Spanje wel medische hulp kregen, zijn jullie van oordeel dat deze medische hulp onvoldoende en ontoereikend was (CGVS I, p. 14 en 20, CGVS II, p. 3-6 en CGVS S.(...) M.(...) Y.(...) I.(...), p. 5-6 en 8-10). Dat jullie van oordeel zijn dat de medische hulp in Spanje onvoldoende en ontoereikend was doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat uit jullie verklaringen en de voorgelegde medische attesten blijkt dat jullie wel degelijk medische hulp gekregen hebben in Spanje. Zelfs al zou deze bijstand elementair geweest zijn, dan nog blijkt hieruit dat er wel degelijk nota werd genomen van uw medische toestand en men u in de mate van het mogelijke probeerde bij te staan.

U toont derhalve niet concreet aan dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, waaronder de gezondheidszorg. U maakt zodoende niet aannemelijk dat uw situatie aldaar de hogergenoemde drempel inzake zwaarwegendheid zou bereiken.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde attesten betreffende de medische problemen van u en uw familieleden. Deze verslagen vermelden dat u, uw echtgenote en kinderen hier in België een medische behandeling krijgen of hebben gekregen voor uiteenlopende medische problemen. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt u echter geen concrete elementen aan die aantonen dat u, die internationale bescherming geniet in Spanje, geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg in Spanje inzake uw medische problemen. De door u aangehaalde

medische problemen kunnen niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen an sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit, werkzaamheden in Libië en verblijf in Spanje aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u de subsidiaire beschermingsstatus geniet in Spanje en dat u niet teruggeleid kan worden naar Libië, doch wel naar Spanje. “

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten en een moslim van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Noflia, Libië, waar u geboren en getogen bent. In 2003 verhuisde u na uw huwelijk naar Sirte, waar u vervolgens verbleef tot aan uw vertrek uit Libië op 6 augustus 2011. U heeft uw middelbare studies afgerond en werkte nadien als leerkracht fysica. U bent gehuwd met H.(...) A.(...) H.(...) H (CG (...)) en OV (...)) en heeft vier kinderen: Y.(...), H.(...), Y.(...) en H.(...). Zowel uw echtgenoot als kinderen verblijven samen met u in België en hebben hier eveneens een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Uw echtgenoot had in Libië politieke activiteiten voor het regime van Qadhafi en was bij het uitbreken van de crisis in 2011 ook zichtbaar op tv als sympathisant van Qadhafi. Uit schrik voor jullie leven besloten jullie Libië uiteindelijk op 6 augustus 2011 te verlaten. Via Tunesië reisde u naar Spanje, waar uw echtgenoot nog een verblijfsvergunning had omdat hij daar studeerde. U had ook een verblijfsvergunning gekregen die geldig was tot 2013. In de periode tussen 2013 en 2015 verbleef u in Spanje zonder te beschikken over de nodige verblijfsdocumenten. In deze periode leefden jullie op jullie spaargeld en hulp van familieleden, maar na de komst van IS waren de Libische banken niet meer operatief en kon u ook geen hulp meer krijgen van familieleden. Omwille van deze reden besloten u en uw echtgenoot uiteindelijk in oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in Spanje in te dienen. Rond april 2017 werd u vervolgens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Het leven in Spanje was echter zeer moeilijk. Hoewel jullie veel moeite gedaan hadden om te integreren in de Spaanse maatschappij, was er in Spanje 'administratief racisme' en werden jullie niet geholpen om jullie doel te bereiken. Zo heeft uw man meerdere diploma's en had hij verschillende bijkomende opleidingen gevolgd, maar slaagde hij er toch niet in om werk te vinden. Evenmin kon u werk vinden. Daarnaast kregen jullie slechts een beperkte financiële ondersteuning van de Spaanse autoriteiten, waardoor u vreesde dat jullie de huur niet meer gingen kunnen betalen en met uw kinderen op straat zou belanden. Verder kregen u en uw familie ook beperkte medische zorgen in Spanje. Zo hadden uw kinderen tandproblemen, maar dekte de Spaanse autoriteiten hun behandelingen niet. Ook had uw dochter in Spanje een gehoorprobleem ontwikkeld, maar diende u zelf in te staan voor de kosten van een gehoorapparaat, iets wat u niet kon betalen. U had geprobeerd een oplossing voor uw problemen te zoeken, maar toch hielpen de Spaanse autoriteiten u niet en hadden zij u niets gegeven.

Omwille van bovenstaande redenen besloot u Spanje uiteindelijk op 27 september 2018 te verlaten. U reisde met het vliegtuig naar België, waar u dezelfde dag nog aankwam en waar u op 2 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich op dezelfde documenten als uw echtgenoot.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de door u voorgelegde medische attesten blijkt immers dat u momenteel psychische problemen zou hebben en u ook verschillende fysieke klachten zou hebben. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS, zo werd er ruimte gelaten om hierover te praten, om eventuele opmerkingen te geven of vragen te stellen en werd gevraagd of u zich tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS goed genoeg voelde, waarop u bevestigende antwoordde (CGVS, p. 2-3, 5-6 en 11). Verder maakten noch u noch uw advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde motieven die door uw echtgenoot (H.(...) A.(...) H.(...) H, CG: (...) en OV: (...)) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende motieven aan. In hoofde van uw man werd reeds besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek. Aangezien u geen eigen elementen aanbrengt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt:
'(...)'

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u de subsidiaire beschermingsstatus geniet in Spanje en dat u niet teruggeleid kan worden naar Libië, doch wel naar Spanje."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: richtlijn 2005/85/EG), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 57/6, §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van machtoverschrijding. Verzoekers stellen in hun enig middel het volgende:

"Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden 'dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid en waaronder de beslissing tot weigering van inoverwegingsname zelfs een extreem geval is van weigering, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan; Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Overwegende dat de beslissing is genomen op grond van artikel 57/6/ §3,3° nieuwe versie van toepassing sedert 22.03.2018 van de Vreemdelingen wet.

Art. 57/6.<W 2006-09-15/72, art. 58, 041 ; Inwerkingtreding : 01-06-2007> [- § 1.]- De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd :

1° om aan de vreemdeling [...] de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen;

2° [- om een verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond te beschouwen op basis van artikel 57/6/1, § 2;]-

3° om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49, § 1, 6°, te bevestigen of weigeren te bevestigen;

4° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3, en 55/5, op te heffen;

5° om de vreemdeling van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

6° [- om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;]-

7° [- om het advies te verstrekken dat de minister of zijn gemachtigde kan inwinnen overeenkomstig artikel 17, § 6, om te weten of een vreemdeling nog steeds internationale bescherming geniet in het Rijk;]-

8° om aan de [- vluchtelingen]1 en de staatlozen de documenten te verstrekken welke bedoeld zijn in artikel 25 van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève,

op 28 juli 1951, en in artikel 25 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New-York, op 28 september 1954.

[- 9° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij weigert de vluchtelingenstatus te erkennen op grond van artikel 52/4, tweede lid;

10° [- om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart overeenkomstig artikel 57/6/2, § 2;]-

11° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij uitsluit van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/2;

12° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij de vluchtelingenstatus intrekt op grond van artikel 55/3/1 § 1 of § 2, 1;

13° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4;

14° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op grond van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1° ;

15° om het advies te verstrekken bedoeld in [-artikel 57/6/1, § 3, vierde lid]-, voor het bepalen van de lijst van veilige landen van herkomst.]-

[- De in het eerste lid, 1°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van zes maanden na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

De in het tweede lid bedoelde termijn, kan met ten hoogste negen maanden worden verlengd, indien :

- a) complexe feitelijke en/of juridische kwesties aan de orde zijn;
- b) een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is de procedure binnen de termijn van zes maanden af te ronden; of
- c) de vertraging van de behandeling van het verzoek duidelijk aan de verzoeker is toe te schrijven.

Indien dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek om internationale bescherming, kan de termijn na verlenging, bedoeld in het derde lid, nogmaals verlengd worden met ten hoogste drie maanden.

De in het tweede lid bedoelde termijn wordt verlengd tot ten hoogste eenentwintig maanden, indien onzekerheid bestaat over de situatie in het land van herkomst die naar verwachting tijdelijk is. In dat geval wordt ten minste elke zes maanden de situatie in het betreffende land van herkomst beoordeeld.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de verzoeker in kennis van de verlenging van de in het tweede lid bedoelde termijn en geeft, indien de verzoeker daarom verzoekt, informatie over de reden van de verlenging en een indicatie van het tijdsbestek waarbinnen de in het eerste lid, 1°, bedoelde beslissing zal worden getroffen.]-

[- § 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist bij voorrang, indien :

1° de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1 of 74/9, §§ 2 en 3 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68;

2° de verzoeker zich bevindt in een strafrechtelijke instelling;

3° de minister of zijn gemachtigde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekt om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene bij voorrang te behandelen;

4° het verzoek waarschijnlijk gegrond is.

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaren wanneer :

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;

2° een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten;

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

4° de verzoeker een onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie of van een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in de voormelde lidstaat of staat zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade;

5° de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2;

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten. De in het eerste lid, 6°, bedoelde verzoeker wordt gehoord door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor zover de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelt dat zijn leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid dit toelaten.

De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van twee werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden, indien de verzoeker zijn volgend verzoek heeft gedaan terwijl hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, met het oog op zijn verwijdering.

Voor de toepassing van deze bepaling worden als werkdagen beschouwd, alle dagen, behalve zaterdag, zon- of feestdagen.]-PKW 2009-05-06/03, art. 187, 050; Inwerkingtreding : 29-05-2009>

(2) <W 2015-08-10/1 K art. 11, 082; Inwerkingtreding : 03-09-2015>

(3) <W 2017-11-21/17. art. 40, 100; Inwerkingtreding : 22-03-2018>

De nieuwe wet blijkt niet meer te voorzien dat het CGVS "op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement" zou oordelen;

Het CGVS besluit het volgende;

Dat het correct is te stellen dat de familie vertrokken is en Spanje verlaten heeft op het ogenblik da haar situatie , sociaal en economisch , niet meer te verdragen was.

De familie heeft alle nodige sappen ondernomen en het wettelijke parcours afgelopen om in Spanje te integreren en een leven op te bouwen.

Dat hierbij ook rekening dient te worden gehouden dat de vader een universitaire cursus in Spanje had voltooid zodat hij uiteraard de Spaanse taal onder de knie had , zodat zij degelijk haar plan kon trekken om actief te informeren naar wat aangeboden kon worden en ook te informeren naar werk om verder zelfstandig haar gezin te voeden.

De verzoekende partij vertoont geenszins een profiel van "profiteur , die bij de eerste moeilijkheid Spanje zou hebben verlaten om zich elders te vestigen en aldaar van het systeem te profiteren. ,

Dat het CGVS vooreerst geen objectieve analyse maakt van de mogelijkheid voor het koppel om effectief tot een werk te komen en om zelfstandig te kunnen leven of te overleven : de verzoekende partij viseert niet om tot de middenstand te behoren doch enkel en alleen maar tot een woning te geraken en de kosten te kunnen dekken .

Dat het CGVS evenmin concrete cijfers voorlegt die de situatie echter in een volledig ander daglicht stellen : cfr gehoor mevrouw p; 12

Wanneer kreeg u de laatste keer die financiële ondersteuning, die 700 euro?

Ongeveer in september 2018. Dan was het stop gezet. Vanaf februari 2018 kreeg ik niets meer van de asielinstanties, hierdoor moest ik naar het gemeentehuis gaan voor een andere financiële ondersteuning, Dat was die 700 euro. Dat had niet zo lang geduurd.

Die tegemoetkoming voor uw huur, tot wanneer bleef u die krijgen?

Wij kregen hulp van de organisatie Ectam.

U sprak daarnet over een tegemoetkoming voor uw huur bovenop die 700 euro, tot wanneer bleef u die krijgen?

De hulp stopte rond augustus 2017, maar omdat wij geen geld hadden moest mijn man nog eens naar de asielinstanties gaan. Mijn man had het zolang gevraagd waardoor ze de hulp met zes maanden hadden verlengd.

In februari 2018 was alles gestopt, dan kregen wij niets meer.

Dus na februari 2018 heeft u geen tegemoetkoming meer gehad voor uw huur?

Neen, al onze kosten. Wij moesten het zelf dekken. Daarna kregen wij 700 euro, daarmee moesten wij alles betalen en ook nog geneesmiddelen voor de kinderen kopen. Een consultatie bij de dokter is daar gratis, maar je moet we* zelf geneesmiddelen kopen.

Vanaf februari 2018 kreeg u die 700 euro, hoeveel kreeg u dan in totaal daarvoor?

Vroeger was het 500 euro voor de huur en nog 700 euro zakgeld* Met die 700 euro moesten wij elektriciteit, water en huishoudproducten betalen. 500 euro kregen wij cash.

De verzoekende partij had reeds meerdere jaren naar werk gezocht, tevergeefs.

Dat de verzoekende partij hierbij de zekerheid had niet meer in de elementaire behoeften van het gezin te kunnen voorzien, waaronder de medische kosten voor het gezin; indien naar de dokter gaan kosteloos is, dienen de behandelingen degelijk betaald worden, zonder terugbetaling.

Dat de verzoekende partij dat duidelijk gesteld heeft samen met haar vrees hun dochter onbehandeld te zien.

Cfr. In geval van terugkeer zal ik op straat belanden, ik heb zoveel gedaan om aan hulp te geraken, maar ik werd niet genoeg geholpen. Voor ik asiel aanvraag had ik in dat land gewoond. Ik heb meer dan 40.000 euro betaald aan huur. Ik ben geen arme man. Bovendien heb ik geprobeerd om een bedrijf op te richten, zelfs meer dan zes keer had ik geprobeerd, maar er waren altijd obstakels waardoor ik dat niet kon realiseren. In 2015 hebben IS-strijders mijn regio ingenomen, waardoor ik hulp aan mijn familie moest vragen. Ik wou iets hebben omdat mijn vrouw zwanger was, maar door de problemen in het land konden zij geen geld overschrijven. Ik heb daar vier maanden zonder elektriciteit gezeten, anderhalve maand was er helemaal niets, ik bedoel daarmee geen verwarming, daardoor had ik hout van gebroken paletten gebruikt. Dat hout heeft genoeg olies en andere gevaarlijke stoffen geabsorbeerd, ik moest ze in brand steken om een warme woning te hebben. Door de gassen en rook heeft mijn dochter gehoorproblemen ontwikkeld. Naast dat probleem heeft zij problemen in haar botten, een been is langer dan het andere. Dat is te wijten aan het feit dat wij geen calcium hadden gegeven. Ik had geen geld om genoeg melk te kopen, ik kon enkel één pakketje kopen. Naast het feit dat mijn dochter geen calcium had, hadden mijn andere kinderen nog problemen met hun tanden. Ik zat maandenlang te zagen, maar dat had geen resultaat opgeleverd. In België werd mijn dochter snel behandeld en de problemen vanmeer en heb ik er nog altijd last van. Ik ging terug naar de artsen om die problemen uit te leggen en ik moest aandringen om geneesmiddelen te krijgen. Ik had dat geneesmiddel op het internet opgezocht, maar het bleek dat zo'n geneesmiddel veel neveneffecten had, o.a. grote ogen en haaruitval.

Dat het CGVS zich op een onvoldoende gedocumenteerd dossier steunt om de beslissing te staven en verder op een onjuiste feitenvinding steunt.

Dat dit reeds voldoende is om de beslissing nietig te maken en de zaak naar het CGVS door te sturen.

Dat de situatie van asielzoekers in het betrokken EU staat, duidelijk niet aanvaardbaar is wanneer het gaat, zoals in casu, om een gezin dat een aantal kwetsbare profielfactoren vertoont zoals, cumulatief, leeftijd, chronische ziekten, lage scholing en lage taalkennis niveau.

Dat in casu de beslissing louter gestereotypeert voorkomt :

De Commissaris Generaal beperkt zich inderdaad tot een louter gestereotypeerde verwijzing naar de relevante feiten van de procedure en een theoretische uiteenzetting ivm het feit dat naargelang het land binnen de EU en naargelang de mensen binnen een land, de toestand van de mensen grondig kan verschillen wat betreft hun materieel vermogen en dat dit niet eigen is aan de status van vluchteling, doch algemeen toepasbaar;

Dat de verzoekende partij echter niet om de materiële toestand en omstandigheden van opvang klaagt doch vernederende en onmenselijke levensvoorwaarden aanklaagt: in Spanje kreeg hij geen kans om op termijn, noemenswaardige levensvoorwaarden te krijgen waarmee zij redelijk kon verwachten dat na enkele moeilijke jaren zij gewoon zou kunnen leven in een niet - mensenonterende context ;

Evenmin kreeg hij kans om effectief aan een werk te komen, een werk die uiteraard aan haar ziektebeeld dient te worden aangepast of waarmee rekening dient te worden gehouden. :

Dat zij evenmin verder gesteund werd, daar waar haar hoedanigheid van "zieke" geobjectiveerd wordt door talrijke medische attesten en documenten;

Dat zij bovendien het voorwerp is geweest van racisme;

Een fenomeen die zij als gericht tegen Arabieren aanvoelt en historisch meent te kunnen uitleggen;

Cfr Als de economische situatie van een land niet gezond is, dan zie je dat er veel psychologische problemen zijn in het land. De mensen die lijden zijn meestal vreemdelingen en vluchtelingen. Door de omgeving en de culturele achtergrond van die mensen, ik heb het over het historische problemen en Franco, was het moeilijk om aan werk te geraken. Als je naar mij kijkt, dan denk je dat ik Marokkaan ben, waardoor ik altijd geweigerd werd als ik naar hun diensten ging. Dat gebeurde meteen. Racisme was overal, zelfs in het leger, De dag van hun onafhankelijkheid, rond de 12 de van de maand, liepen hun soldaten op straat in de vorm van een konvooi.

Op de eerste rij zie je soldaten met een vlag die ze van de moslims hadden genomen. Dat gebeurt officieel,

iedereen weet van waar die vlag komt. In mijn wijk was er een monument van een Spaanse held, je ziet hem op zijn paard en onder hem is een Arabische man, Mensen gooiden bloemen op het monument, dat was omgeven door glas. Ik ben niet blij om hierover te spreken, maar dat is de realiteit.

Dat de verzoekende partij haar rechten in de betrokken EU staat aangast werden, zodat artikel 3 van het EVRM geschonden werd daar waar artikel 3 van het EVRM ongeschonden dient te blijven en de staten een positieve verplichting oplegt :

« 'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat deze vaststelling volstaat om de beslissing nietig te maken;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat« de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat« de daadwerkelijkheid [va het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk» (EHRM, 2 februari 2012, 1.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4, behoort tot de « basisbeginselen » en de «fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn.

In dat opzicht heeft het Hof van Justitie geoordeeld:

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).

De beslissing tot de eerdere “ niet-inoverwegingneming van de meervoudigeasielaanvraag “ thans de beslissing die de aanvraag onontvankelijk verklaart, houdt effectief de verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

Het recht op een daadwerkelijk beroep erkend bij artikel 47 van het Handvest moet, met toepassing van artikel 52, lid 3, ervan, worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft. Het veronderstelt bijgevolg eveneens dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven van de verzoekers door een autoriteit met een bevoegdheid met volle rechtsmacht mogelijk maakt.

Het recht op een daadwerkelijk beroep zoals gewaarborgd in het asielcontentieux bij artikel 39 van de voormelde richtlijn is overigens niet van toepassing op de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, maar wel op de beslissing tot verwerping van de asielaanvraag. Hieruit vloeit voort dat het een onderzoek veronderstelt, niet alleen van de grief afgeleid uit het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in geval van uitzetting van de verzoeker naar een land waar dat risico bestaat, maar eveneens van de grieven afgeleid uit de schending van de bepalingen met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming.

Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, of reeds een eerste asielaanvraag hebben ingeleid, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

Dat het terugleiden van de beroepstermijn van 30 dagen naar 10 of 5 dagen niet beantwoordt aan het recht tot een effectief beroep:

Dat deze vaststelling ook reeds volstaat om de beslissing nietig te maken Dat de RVV reeds de schorsing van de uitvoering van een beslissing van weigering van inoverwegingsname van een meervoudige asielaanvraag geschorst heeft op grond van dezelfde of gelijkaardige redenering :

Artikel 47 van het Handvest bepaalt:

« Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen ».

B.4.4. Artikel 39 van de Procedurerichtlijn bepaalt:

« 1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen:

a) een beslissing die inzake hun asielverzoek is gegeven, met inbegrip van een beslissing:

i) om een asielverzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen overeenkomstig artikel 25, lid 2;

ii) aan de grens of in de transitzones van een lidstaat zoals omschreven in artikel 35, lid 1;

iii) om een behandeling niet uit te voeren overeenkomstig artikel 36;

b) een weigering om de behandeling van een verzoek na de onderbreking ervan overeenkomstig de artikelen 19 en 20 te hervatten;

c) een beslissing om het hernieuwde verzoek niet opnieuw te behandelen overeenkomstig de artikelen 32 en 34;

d) een beslissing waarbij de binnenkomst wordt geweigerd in het kader van de procedures krachtens artikel 35, lid 2;

e) een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 38.

[...]»•

Overweging 27 van die richtlijn geeft, in verband met het recht op het daadwerkelijk beroep, aan :

« (27) Krachtens een fundamenteel beginsel van het Gemeenschapsrecht moet tegen beslissingen inzake een asielverzoek en inzake de intrekking van de vluchtelingenstatus een daadwerkelijk rechtsmiddel openstaan voor een rechterlijke instantie in de zin van artikel [267 VWEU]. Of het om een daadwerkelijk rechtsmiddel gaat, hangt, ook wat het onderzoek van de relevante feiten betreft, af van het - als één geheel beschouwde - bestuurlijke en justitiële systeem van elke lidstaat»;

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, «gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, RvV 145 663-Pagina4 Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Dat de beslissing genomen door het CGVS , zijnde een beslissing die de aanvraag NIET ontvankelijk verklaart , dient te worden vernietigd.

De motivering is nog ernstig , noch coherent, Het is onredelijk en kan niet begrepen worden;

Dat dit eveneens volstaat om de beslissing nietig te maken."

Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekers medische documenten betreffende eerste verzoeker en zijn dochters (Verzoekschrift, bijlage 4).

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimen uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen, waarbij verzoeken om internationale bescherming niet ontvankelijk worden verklaard, deze bepalingen uit de Grondwet en de vreemdelingenwet zouden schenden.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van de bepalingen uit de richtlijn 2005/85/EG is het middel evenmin ontvankelijk. Richtlijn 2005/85 werd met ingang van 21 juli 2015 immers ingetrokken (zie artikel 53 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming).

2.3. Verzoekers voeren machtsoverschrijding aan, maar zij blijven in gebreke om aan te tonen dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing zijn bevoegdheden te buiten zou zijn gegaan.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 30 november 2017, 240.028).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing in rechte aan te vechten (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven, die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen, kennen, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

2.6. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(...)"

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in 2011 vanuit Libië naar Tunesië en daarna naar Spanje trokken en aldaar in oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming indienden dat in april 2017 aanleiding gaf tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Verzoekers betwisten geenszins dat hen in Spanje internationale bescherming werd verleend en dat niets erop wijst dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn, zodat de commissaris-generaal in beginsel rechtsgeldig op grond van het hierboven geciteerde artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet tot de niet-ontvankelijkheid van de verzoeken om internationale bescherming kon besluiten.

Verzoekers stellen in hun middel dat hun situatie in Spanje omwille van socio-economische redenen ondraaglijk is, dat zij tevergeefs naar werk hebben gezocht en niet meer in hun elementaire behoeften, zoals medische zorgen, konden voorzien en dat zij geconfronteerd werden met racisme omwille van hun Arabische origine. Verzoekers zijn daarom van oordeel dat de behandeling die hen in Spanje te beurt zal vallen, indruist tegen artikel 3 van het EVRM, waardoor de commissaris-generaal geen beslissingen tot niet-ontvankelijkheid zou mogen treffen.

2.9. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepalingen bekrachtigen één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96). De Raad merkt evenwel op dat de bestreden beslissingen geen verwijderingsmaatregel inhouden en dat verzoekers tegen een eventuele verwijderingsmaatregel rechtsmiddelen kunnen aanwenden en desgevallend in dat kader de schending van artikel 3 van het EVRM kunnen aanvoeren.

2.10. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, merkt de Raad op dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Spanje en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland*, gevoegde zaken nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (GK), §§84-85 e.v.). De Raad onderstreept dat verzoekende partijen dit vermoeden slechts kunnen weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Spanje geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Spanje sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekers naar Spanje tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekers niet in staat zouden zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland*, gevoegde zaken nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (GK), § 90 e.v.).

2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers internationale bescherming werd verleend en dat hun Spaanse verblijfstitels geldig zijn tot april 2022 (AD, stuk 11, Documenten, verblijfsdocumenten Spanje). Met betrekking tot de redenen waarom verzoekers Spanje in 2018 verlieten, maakte eerste verzoeker melding van medische problemen zoals hoofdpijn huidaandoeningen en nierproblemen en psychische moeilijkheden (AD, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud I eerste verzoeker, 27 augustus 2019, p. 10), en van financiële problemen omdat ze steeds voor beperkte duur financiële steun kregen van de Spaanse overheid ten belope van 700 euro/maand, hetgeen niet volstond om bepaalde uitgaven te dekken (*Ibid.*, p. 15). Eerste verzoeker verklaarde Spanje ook verlaten te hebben omdat hij geen werk kon vinden en bekloeg zich over islamofobie en racisme in Spanje (*ibid.*, p. 16-18), maar hij kan hierbij weinig concrete voorbeelden geven. Eerste verzoeker beweerde tenslotte in Spanje achtervolgd te worden door de Libische overheid (*Ibid.*, p. 17). Tweede verzoekster haalde als redenen voor hun vertrek uit Spanje ook financiële problemen aan, racisme binnen de administratie en medische problemen van de kinderen waarvoor de kosten te hoog opliepen (AD, stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud I, tweede verzoekster, 7 november 2019, p. 9-10).

2.12. In de bestreden beslissingen wordt inzake de door verzoekers aangehaalde problemen in Spanje het volgende gesteld:

“(…) In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u in eerste instantie gelden dat u in Spanje racistisch behandeld werd en u gechoqueerd was over hoe de Spaanse autoriteiten en bevolking omgegaan waren met de Catalaanse kwestie (CGVS I, p. 17 en CGVS III, p. 5). De door u aangehaalde elementen zijn ‘an sich’ echter onvoldoende zwaarwichtig om gewag te kunnen maken van

een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Wat betreft uw bewering dat u vermoedt dat u in Spanje gevolgd werd door gezanten van de Libische overheid dient te worden opgemerkt dat dit weinig meer is dan een blote bewering die u verder op geen enkele wijze kan staven en/of concretiseren (CGVS I, p. 17).

In tweede instantie beroept u zich op de slechte levensomstandigheden in Spanje. U haalt hierbij aan dat u in Spanje geen werk kon vinden, u slechts beperkte huisvestingshulp en financiële ondersteuning kreeg en u en uw familie er geen adequate medische behandeling kregen (CGVS I, p. 14-17 en CGVS III, p. 5). (...)

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft de door u aangehaalde levensomstandigheden en problemen die u ondervonden zou hebben op het vlak van huisvesting, financiële ondersteuning en medische zorgen, dient het CGVS vooreerst op te merken dat dit louter problemen van socio-economische aard zijn. U geeft bovendien aan dat de periode tussen april à mei 2015 en oktober 2015 de moeilijkste periode was aangezien niemand u toen ondersteunde, u geen elektriciteit had en u uw woning diende te verwarmen met hout (CGVS I, p. 14). Er dient hier echter bij opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming pas in oktober 2015 had ingediend en u in de door u aangehaalde periode illegaal in Spanje verbleef, waardoor het niet abnormaal was dat u geen ondersteuning kreeg. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de Spaanse autoriteiten in de mate van het mogelijke tegemoet komen aan de noden van verzoekers om internationale bescherming en personen die internationale bescherming genieten. Vooreerst kan vastgesteld worden dat u en uw familie na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming financiële ondersteuning kregen van de Spaanse autoriteiten en jullie ook geholpen werden bij het vinden van huisvesting. Zo ontving u maandelijks een financiële ondersteuning van €700 en kreeg u daarbovenop ook nog een tegemoetkoming van €500 voor de huur van uw woning. Hoewel deze financiële ondersteuning vanaf februari 2018 beperkt werd tot €700, blijkt desalniettemin dat u ook na het ontvangen van uw subsidiaire beschermingsstatus in april 2017 een financiële tegemoetkoming bleef ontvangen (CGVS I, p. 15, CGVS III, p. 4 en CGVS S.(...) M.(...) Y.(...) I.(...), p. 8-9). Dat u, die internationale bescherming geniet, vanaf februari 2018 geen recht meer had op gratis huisvesting en zelf diende in te staan voor de kosten hiervan, is bovendien niet abnormaal.

Hoewel u en uw echtgenote voorts nog aanhaalden dat jullie in Spanje zelf dienden in te staan voor het aanschaffen van studiemateriaal van uw kinderen, blijkt uit jullie verklaringen echter evenzeer dat uw kinderen in Spanje wel degelijk toegang hadden tot gratis onderwijs (CGVS I, p. 19 en CGVS S.(...) M.(...) Y.(...) I.(...), p. 5). Hiernaast haalt u ook aan dat u in Spanje geen werk kon vinden (CGVS I, p. 15-16 en CGVS III, p. 4). Dat u in het economische klimaat van Spanje niet meteen werk kon vinden is echter weinig verbazingwekkend, eens te meer daar het algemeen geweten is dat het voor 45-plussers moeilijker is om aan werk te geraken. Desalniettemin toont dit geenszins aan dat u in Spanje geen toegang had tot de arbeidsmarkt. Daarenboven dient hier bij opgemerkt te worden dat u gratis, op kosten van de Spaanse autoriteiten, bijkomende opleidingen kon volgen om uw kansen op de arbeidsmarkt te vergroten (CGVS III, p. 4).

Verder halen u en uw echtgenote nog aan dat jullie in Spanje geen adequate medische zorgen kregen. Hoewel jullie in Spanje wel medische hulp kregen, zijn jullie van oordeel dat deze medische hulp onvoldoende en ontoereikend was (CGVS I, p. 14 en 20, CGVS II, p. 3-6 en CGVS S.(...) M.(...) Y.(...) I.(...), p. 5-6 en 8-10). Dat jullie van oordeel zijn dat de medische hulp in Spanje onvoldoende en ontoereikend was doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat uit jullie verklaringen en de voorgelegde medische attesten blijkt dat jullie wel degelijk medische hulp gekregen hebben in Spanje. Zelfs al zou deze bijstand elementair geweest zijn, dan nog blijkt hieruit dat er wel degelijk nota werd genomen van uw medische toestand en men u in de mate van het mogelijke probeerde bij te staan.

U toont derhalve niet concreet aan dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, waaronder de gezondheidszorg. U maakt zodoende niet aannemelijk dat uw situatie aldaar de hogergenoemde drempel inzake zwaarwegendheid zou bereiken.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde attesten betreffende de medische problemen van u en uw familieleden. Deze verslagen vermelden dat u, uw echtgenote en kinderen hier in België een medische behandeling krijgen of hebben gekregen voor uiteenlopende medische problemen. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt u echter geen concrete

elementen aan die aantonen dat u, die internationale bescherming geniet in Spanje, geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg in Spanje inzake uw medische problemen. De door u aangehaalde medische problemen kunnen niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen an sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. (...) “

2.13. De commissaris-generaal verwijst in zijn beslissingen naar een ontvankelijkheidsbeslissing van het EHRM (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, *Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië* (ontvankelijkheids-beslissing)). Daarin wordt gesteld dat artikel 3 van het EVRM de verdragsluitende partijen niet verplicht om eenieder binnen hun rechtsmacht een woning ter beschikking te stellen, en dat de bepaling evenmin een algemene verplichting impliceert om vluchtelingen financiële bijstand te verlenen zodat zij een bepaalde levensstandaard kunnen onderhouden. Vreemdelingen kunnen in beginsel geen verblijfsrecht claimen teneinde te blijven genieten van medische, sociale of andersoortige vormen van bijstand of diensten in de uitzettende Staat. Het feit dat de materiële en sociale leefomstandigheden van een verzoeker significant verslechteren bij uitzetting is als zodanig niet voldoende om een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling aannemelijk te maken (*Ibid.*).

2.14. Verzoekers beperken zich in hun middel tot het herhalen van de socio-economische problemen die zij in Spanje hebben gekend. Het louter herformuleren van de motieven die aan de basis lagen van de door hen ingediende verzoeken om internationale bescherming is niet van aard om de overwegingen uit de bestreden beslissingen te ontcrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Uit de verklaringen van verzoekers blijkt inderdaad dat zij in Spanje met bepaalde socio-economische moeilijkheden werden geconfronteerd en niet aan werk geraakten, maar er blijkt ook dat zij opleidingen konden volgen en financiële steun ontvingen. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, maken verzoekers niet aannemelijk dat het volstrekt onmogelijk was om in Spanje in hun meest elementaire behoeften te voorzien.

Uit de medische gegevens die verzoekers als bijlagen bij hun verzoekschrift aanleveren (verzoekschrift, bijlage 4), kan geenszins worden afgeleid dat zij voor deze problemen in Spanje geen adequate medische behandeling zouden kunnen verkrijgen. Het gegeven dat de kosten voor de medische behandeling in Spanje opliepen en verzoekers moeilijkheden kregen om deze kosten te dragen, volstaat op zich niet om te concluderen dat de in Spanje verleende internationale bescherming niet of niet langer effectief zou zijn. Verzoekers verwijten de commissaris-generaal weliswaar dat deze geen objectieve analyse zou maken, maar zij brengen zelf, op hun verklaringen en affirmaties na, geen objectieve informatie aan om hun beweringen te staven dat de levensomstandigheden in Spanje de door de rechtspraak vereiste drempel van zwaarwichtigheid, met name zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij niet in staat zijn in hun basisbehoeften te voorzien, zouden overschrijden.

2.15. Waar verzoekers in hun middel de schending aanvoeren van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest en in hun betoog een aantal theoretische beschouwingen ontwikkelen over “*het recht op een daadwerkelijk beroep*”, kunnen zij niet worden gevolgd. Ten overvloede stipt de Raad aan dat het Grondwettelijk Hof reeds had vastgesteld dat artikel 39 van de (oude) richtlijn 2005/85/EG niet in méér jurisdictionele waarborgen voorziet dan die waarin paragraaf 1 van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet voorziet (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008 van 27 mei 2008, overweging B.20.4., BS 2 juli 2008). Met betrekking tot de korte beroepstermijn werden verzoekers blijkbaar niet in hun belangen geschaad doordat de vordering moest worden ingesteld binnen de beperkte beroepstermijn uit artikel 39/57, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen bijgevolg geen belang doen gelden bij hun betoog dat de beroepstermijn te kort zou zijn.

In zoverre verzoekers het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel aanvoeren tegen individuele beslissingen waarbij verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk worden verklaard, dient te worden aangestipt dat dit middelonderdeel onmogelijk aanleiding kan geven tot een hervorming of een nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat het laken van de beroepsmogelijkheden neerkomt op wetskritiek die niet dienstig kan worden aangevoerd (cf. RvS 19

juni 2013, nr. X). Bovendien ressorteert de huidige vordering onder de zogeheten volle rechtsmachtprocedure uit artikel 39/2, §1, van de vreemdelingenwet, waarvan *de iure* schorsende werking uitgaat (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), zodat verzoekers elk belang ontberen bij hun kritiek.

2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 13 van het EVRM, noch van artikel 47 van het Handvest. Verzoekers hebben geen schending van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, noch van de aangehaalde artikelen van de (oude) richtlijn 2005/85/EG aangetoond. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers hebben ook niet aangetoond dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen machtsoverschrijding aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

F. TAMBORIJN